

[Justitsministeren.]

bagrefleksanordninger særlig på store køretøjer. Justitsministeriet har ønsket at overveje spørgsmålet yderligere og har for nogen tid siden bedt centralregisteret for motorkøretøjer om at undersøge de tekniske og økonomiske problemer, som vil være forbundet med at indføre reflekterende nummerplader. Forholdet er nemlig det, at nummerpladesystemet skal ændres, hvis reflekterende nummerplader skal indføres, og sådanne plader er jo også dyrere.

Det vil også have interesse at få oplysning om erfaringerne fra Sverige, der for nylig har indført reflekterende plader. Når de ønskede undersøgelser er tilendebragt, vil jeg tage stilling til, om der bør indføres reflekterende nummerplader her i landet.

Otto Mørch: Jeg kan takke ministeren for et positivt svar forstået derhen, at man er i alvorlige overvejelser om at få gennemført den ordning, jeg beder om.

Jeg kunne så bare ønske, at disse overvejelser kommer til at foregå meget hurtigt. Det er menneskeliv, det drejer sig om, og jeg tror, at den tidligere formand for Rådet for større Færdselssikkerhed, den højtærede minister, er helt enig i, at her er der noget sikkerhedspolitisk på trafikområdet, som man må tage fat på. Jeg minder om, at FDM allerede i 1972 gjorde opmærksom på problemet, og jeg er vidende om, at FDM på ny har henvendt sig til ministeriet. Jeg håber altså på hurtige overvejelser.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Hr. Otto Mørch har ganske ret i, at den tidligere formand for Rådet for større Færdselssikkerhed i allerhøjeste grad interesserer sig for enhver rimelig foranstaltning, der kan begrænse antallet af færdselsulykker, som er alt for stort. Men der skal jo være sammenhæng i tingene, og det er netop for at undersøge, om der kan spares menneskeliv, at vi har stillet de spørgsmål til forskellig side, som jeg har omtalt i mit svar.

Der er nemlig også penge i sagen. Hver af de nye reflekterende nummerplader vil koste 4 kr. mere end en almindelig. Der udleveres årlig her i landet omkring 800.000 stk. nummerplader, det svarer jo dog til en udgift på ca. 3 mill. kr. set fra et samfundssynspunkt. Derfor skal man undersøge tingene

og være nogenlunde sikker på, at man opnår det resultat, man tilsigter, før man gennemfører en sådan reform.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Haugaard* til arbejdsministeren:

„Finder ministeren det rimeligt, at der stilles så stærke krav til dagslys i idrætshaller, at det giver afgørende ulemper for hallernes drift?“

(Spm. nr. 180).

Skriftlig begrundelse.

Når der ikke er tale om skoleanvendelse af idrætshaller, stiller myndighederne i reglen ikke bestemte krav til dagslys i hallerne. Men træffes der forud aftale med en skole, eller placeres hallen i så nær afstand af en skole, at det er sandsynligt, at skolen vil være interesseret i at benytte den, stilles der meget store dagslyskrav.

Kravene stilles ud fra arbejderbeskyttelses hensyn, det vil her sige hensyn til lærer og ikke til elev.

Desværre har det vist sig, at såvel sidelys som ovenlys udefra virker stærkt hæmmende for mange af hallernes naturlige funktioner. Resultatet bliver ofte store ekstraudgifter til gardiner for at holde dagslyset ude eller endnu større udgifter til ny tagdækning. Bestemmelsen virker derfor økonomisk belastende uden at tjene sit egentlige formål.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Som svar på det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at grundlaget for arbejdstilsynets krav til idrætshaller m.v., der anvendes i skoleundervisning, er arbejderbeskyttelseslovens bestemmelser om, at der i lokaler, hvor arbejde regelmæssigt foregår, skal være adgang for tilstrækkeligt dagslys, hvor det ikke vil betyde en afgørende ulempe for virksomhedens drift.

Formålet med denne bestemmelse er at sikre gode arbejdsforhold for dem, der er erhvervsmæssigt beskæftigede i lokalerne, altså i dette tilfælde idræts- og gymnastiklærerne; men naturligvis samarbejder arbejdstilsynet med andre myndigheder, der varetager hensynet til eleverne eller til almene sundhedsmæssige og bygningsmæssige forhold.